

9. Streszczenie

Z literatury tematu wiadomo, że zarówno niedoczynność jak i nadczynność tarczycy wywołują zmiany morfologiczne i biochemiczne w uchu wewnętrznym i ośrodkowym układzie nerwowym.

Zaburzenia w uchu wewnętrznym w przebiegu tarczycy opisane zostały w stopniu wystarczającym w stosunku do narządu słuchu, natomiast nieliczne publikacje poświęcone są części przedsionkowej ucha wewnętrznego i części ośrodkowej układu równowagi. Podczas gdy z przeglądu piśmiennictwa wynika, że zawroty głowy i zaburzenia równowagi w chorobach tarczycy opisywane są często przy omawianiu chorób ogólnoustrojowych, lecz bez obiektywnego udokumentowania danych potwierdzających te dolegliwości.

Celem mojej pracy była ocena stanu narządu przedsionkowego w chorobach tarczycy w oparciu o badania videonystagmograficzne i posturografię statyczną oraz ocena zależności pomiędzy wynikami badań narządu przedsionkowego a stanem funkcjonalnym gruczołu tarczowego i stanem wyrównania hormonalnego w chorobach tarczycy.

Materiał badań stanowiła 107 osobowa grupa w wieku od 24 do 78 lat, średnia wieku 53,8, z rozpoznaną chorobą tarczycy rekrutująca się z Poradni Endokrynologicznej Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego i Pracowni Medycyny Nuklearnej Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego we Wrocławiu. Grupę kontrolną stanowiło 26 osób w wieku od 28 do 78 lat otoneurologicznie zdrowych. Średnia wieku 50,5. Grupę chorych podzielono w zależności od stanu funkcjonalnego i wyrównania hormonalnego na 7 grup, które badano według wprowadzonego V-etapowego programu badań. Średni czas trwania choroby wynosił 5,9 lat. Wszystkich badanych z chorobą tarczycy i w grupie kontrolnej poddano szczegółowemu badaniu otoneurologicznemu. Przeprowadzono wywiad dotyczący choroby podstawowej i schorzeń przebytych, występowania zaburzeń równowagi i zawrotów

głowy oraz pełne badanie otolaryngologiczne. Stan narządu przedsionkowego oceniono przy zastosowaniu videonystagmografii i posturografii statycznej. Na podstawie przeprowadzonych badań wykazano, że zaburzenia hormonalne w chorobach tarczycy powodują uszkodzenia wielu elementów narządu przedsionkowego i wywierają negatywny wpływ na odruchy wzrokowo-okoruchowe, przedsionkowo-okoruchowe i przedsionkowo-rdzeniowe.

Zaobserwowano jednakże częstsze występowanie zaburzeń w zakresie odruchów wzrokowo-okoruchowych w tym: w teście śledzenia od 29-38%, teście sakkad w około 35,5%, teście optokinetycznym od 31 do 42%.

Występujące częściej nieprawidłowości w tych odruchach udokumentowane statystycznie oraz potwierdzone indywidualną analizą występowanie poszczególnych testów u poszczególnych pacjentów w przebiegu chorób tarczycy, wskazuje na determinującą przewagę zaburzeń ośrodkowych w badanym materiale.

Analizując zależność występowania zaburzeń odruchów wzrokowo-okoruchowych od stanu funkcjonalnego tarczycy wykazano wyższy odsetek nieprawidłowości w śledzeniu celu w niedoczynności tarczycy aniżeli w nadczynności i wolu obojętnym.

Podobnie w kolejnej analizie zaobserwowano pewne korelacje występowania zaburzeń przedsionkowych od stanu wyrównania hormonalnego. Większość nieprawidłowych wyników badań VNG stwierdzono w niewyrównanych stanach choroby tarczycy, głównie w niedoczynności. W stanach wyrównanej nadczynności i niedoczynności (eutyreoza) wyniki są lepsze lecz nie występuje całkowita normalizacja parametrów przedsionkowych, co może wskazywać na utrwaloną w pewnym zakresie dysfunkcję narządu przedsionkowego. Spośród innych badanych przez nas czynników wymienić należy wiek i czas trwania. Wykazano, że wielkość uszkodzenia narządu przedsionkowego koreluje w większej mierze z czasem trwania choroby a w mniejszej z wiekiem badanych.